
Nikolaj Levašov

Zrcadlo mé duše

Autobiografická kronika

Část 3. Život jde dál...

Moskva 2011

Kapitola 2. Neočekávané zvraty

Rok 1994 byl plný různých překvapení... Už v únoru jsme museli udělat těžké rozhodnutí. Světlana byla těhotná, přičemž vešla podstata jednoho z našich přátel z Hvězdy... Ze začátku jsme měli radost, ale potom... jsme se nad takovou obvyklou a pro mnohé žádanou situací museli zamyslet. Vždy jsem měl rád a mám rad děti, a ony mi oplácely stejně. Když byla Světlana těhotná, zdálo by se, že není o čem uvažovat, je třeba se radovat a hotovo! Světlana často hovořila o tom, že by bylo úžasné, kdybychom měli děti, a rmoutilo ji, že jsme se navzájem nenašli dříve. Její jediný syn Robert si od Světlany vzal velmi málo a byl charakterem a chováním po svém otci, kterého ale nikdy ve svém životě neviděl.

Fakt, že se Světlana s jeho otcem rozvedla ihned po jeho narození hovoří sám o sobě o mnohém. Jeho otec dokonce ani jednou neprojevil přání ho vidět, teprve mnohem později, když už Robert vyrostl, ho začal vyhledávat, když se dozvěděl, že Robert žije v Americe. Světlana se o syna starala sama. Zpočátku jezdila po zemi s koncerty a potom, když na vrcholu své popularity ukončila dráhu zpěvačky z důvodu osobního konfliktu ve své skupině, Světlana získala druhou kvalifikaci jako návrhářka oděvů, a sama vytvářela návrhy svých děl i barvy tkanin. Sama vařila batik a získávala podivuhodné barvy a přelivy, a potom podle svých návrhů šila ženské oděvy. Její věci kupovali Japonci i Západoevropané, a často ji zvali na mezinárodní výstavy.

O tom všem jsem se dozvěděl teprve několik let po naší svatbě. Světlana nerada hovořila o své minulosti a ne proto, že by měla co skrývat, ale proto, že byla velmi skromným člověkem. O mnohých událostech jejího života jsem se dozvěděl poprvé až tehdy, když jsem ji přemluvil napsat svou autobiografii! Říkala mi: a koho to bude zajímat, vždyť to nebude nic zvláštního... Četl jsem její první kapitoly a nebyl udiven jen obsahem, ale i tím, jak krásným a melodickým ruským jazykem vše popisovala. Její nekonečná skromnost ji často vředila... Ale to vše bude v budoucnu, tehdy jsem ani nevěděl, že Světlana má dvoje vyšší vzdělání. Já i Světlana bychom byli šťastní mít děti, a řekl bych, že bych je byl schopen důstojně vychovat! A hle... Světlana byla těhotná, dokonce by to byla podstata našeho společného přítele z Hvězdy... zdálo by se, co si více přát?!

Ale... nehledě na všechno toto, museli jsme přijmout pro nás oba těžké rozhodnutí. Každý den se pro nás mohl stát posledním, zajímaly se o nás tajné služby prakticky všech významných zemí, a ke všemu tomu – byli jsme i v hledáčku tajné světové vlády. Nemohli jsme dopustit to, aby v případě naší smrti naše děti padly do rukou našich nepřátel, což se nejednou stalo jinými. Nechtěli jsme, aby v případě, že nějak přežijeme, se naše děti staly v této válce bez pravidel a cti ze strany parazitů rukojmími. Museli jsme si vybrat – buďto tichý rodinný život, nebo pokračování v té cestě, po které jsme již šli. Vybrali jsme si druhou možnost, protože jsme chápali, že i kdybychom si vybrali první, žádný poklidný rodinný život bychom nikdy neměli, stejně jako by neměly budoucnost jak naše děti, tak i všechny ostatní... Takže, v

principu, žádnou skutečnou volbu jsme neměli, pokud jsme k otázce přistoupili bez „růžových brýlí“.

Proto jsem našemu druhu, který upadl do takové pasti, vše vysvětlil a vyvedl jeho duši a obnovil Světlaně hormonální rovnováhu. To rozhodnutí se mě a Světlaně nedělalo lehce... ale nebylo volby. Já jsem byl zaujat prací, a bylo pro mě lehké (relativně) nepřemýšlet o našem rozhodnutí, ale Světlaně bylo hůře. Čekala, než dokončím svou práci, a potom jsme dělali něco spolu, někam šli nebo společně pracovali na pozemských úkolech a nejen to... Proto se Světlana rozhodla najít si koníčka, aby zaplnila svůj volný čas děláním. Někdy tehdy Světlana i zmínila, že byla velmi úspěšnou návrhářkou ženské módy. Řekla mi, že v SSSR bylo prakticky nemožné sehnat potřebné látky, a právě kvůli tomu začali sama batikovat, aby získala potřebné barvy a barevné přechody.

Ze začátku se vydala do speciálních obchodů v San-Francisku a byla ohromena množstvím různých druhů látek, barev a odstínů. Ale v San-Francisku nenašla krejčí vyšší úrovně a po radě známých se vydala do Los-Angeles. Ze začátku přebývala v hotelech a navazovala kontakty ve světě vysoké módy, ale... na celý rok nemělo žádný smysl zůstat v hotelech. Mnoho peněz utíkalo bez užitku, tak Světlana našla v samotném centru Beverly Hills byt, doslova dva kroky od celosvětově známých ulic Rodeo Drive a Canyon Drive. Pronajat si byt se ukázalo poměrně složitým, protože byly třeba doporučení a pověst spolehlivého nájemníka. S tím pomohl George, u kterého jsme tou dobou měli už přes dva roky pronajatý byt a platil jsem pravidelně včas.

Tak či onak, po přestěhování do bytu se Světlaně finančně zdatně ulehčilo, protože nebylo třeba vynakládat poměrně velké peníze na hotely. Spolu jsme pro byt v Beverly Hills vybrali nábytek a ... Světlana se pustila do bouřlivé aktivity. V krátké době se jí povedlo nalézt, dá se říct, jedny z nejlepších krejčích nejen v USA, ale i na celém světě. Světlana vytvořila, jmenovitě vytvořila, a ne narýsovala, velmi mnoho krásných návrhů. Její návrhy se staly skutečnými uměleckými výtvary! V nejmenších detailech prokreslila na papíře budoucí šaty nebo kostým. A ačkolik její tvorbu jako návrhářky není možno srovnat s nikým jiným, jeden návrhář v minulosti – Artě – vytvářel něco podobného, a, mimochodem, také původem z Ruska, emigroval do Francie po revoluci a navíc se ukázalo, že byl Světlanin vzdálený příbuzný. Artě vytvářel skicy pro mnoho znamenitých návrhářů Francie, takových jako Christian Dior, kteří na ty skicy kupovali práva a vydávali je za své vlastní.

Ke každým šatům Světlana vytvářela i boty a kabelky, i klobouky, kde to bylo vhodné. A nyní, když vytvořila své první návrhy v Americe, přistoupila k jejich proměně ve skutečnost... Jistě, nestalo se to vše ze dne na den, ale... základ byl položen.

Takovým způsobem jsme získali v USA druhou „základnu“, a začali jsme žít ve dvou městech. Mezi San-Franciskem a Los-Angeles je vzdálenost asi 400 mil nebo přes 600 kilometrů, pokud se jede autem po páté federální trase (Freeway 5). Od té doby se ta cesta stala naší obvyklou záležitostí, po zemi nebo vzduchem. Já nebo Světlana jsme před večerem nasedli do letadla a po padesáti minutách letu se ocitli v San-Francisku (Světlana) nebo v Beverly Hills (já). V té době stála zpáteční letenka

San-Francisko – Los-Angeles osmdesát dolarů, a první třída – STO DOLLARŮ! Mimochodem, když Světlana tu cestu absolvovala naposledy, v roce 2003, stála ta stejná letenka 541 DOLLARŮ – více než pět krát více, než letenka v roce 1994! To je nevelká ilustrace faktu, že ceny rostou ve všech zemích světa, v tomto případě konkrétně v „prosperující“ Americe. Ale o tom se „z nějakého důvodu“ všichni zapomínají mluvit. A týká se to nejen cen letenek!..

Letadla odlétala každých dvacet – třicet minut. Když šlo vše dobře, končil jsem práci v pátek kolem třetí hodiny, převlékl se, vzal sebou kufřík s toaletními potřebami a několik košil, vyšel z domu, chytil taxíka a za dvacet minut jsem už byl na San-Franciském letišti. Koupil jsem lístek na nejbližší letadlo a... za hodinu byl na letišti v Los-Angeles. Tam jsem si vzal taxíka a v závislosti na provozu na cestách jsem obvykle kolem sedmé-osmé byl na bytě v Beverly Hills. Jindy jsem si zařídil letenku předem a pak jsem jen jednoduše nastoupil do letadla, stávalo se, že jsem dorazil pět-deset minut před odletem, rovnou se usadil na své místo v letadle a za několik minut už jsem letěl směr Los-Angeles. Pokud měl z nějakých příčin můj let spoždění, informoval jsem se o dostupnosti volných míst v první třídě u už obsazených jiných letů a letěl jimi. Letů bylo tolik, že s tím prakticky nikdy nebyl problém.

Problém byl jen tehdy, když se nelétalo kvůli počasí. Tehdy jsme já nebo Světlana «zatušli» nadlouho. Proto, když se dalo čekat lety neumožňující počasí, zpočátku jsem po skončení práce „neustále mžikal“ na reklamy, 50-60 minut, a poté jsem se posadil za volant svého mercedesu a vydal se na cestu. Na nejbližší pumpě jsem dobral benzín doplna a vyjel. Natankovat celou nádrž mého auta stálo tehdy kolem třiceti dolarů, což bylo také velmi levné, protože počátku nového tisíciletí stálo to stejné už třikrát tolik...

Ze San-Franciska se do Los-Angeles dalo jet několika trasami. Jedna velmi krásná byla kolem pobřeží po federální trase 1 (Freeway 1). Ta trasa kopírovala samotné pobřeží, nad skalami a po úbočí hor, a v dálce dole se o skály s řevem rozbíjely vlny Tichého oceánu. Pozorovat to vše bylo velmi zajímavé a nepopsatelně krásné, zvláště večer, kdy se slunce začínalo spouštět do Tichého oceánu. Západ slunce nad oceánem je neopakovatelný a krásný fenomén, kdy paprsky zacházejícího slunce barví nebe i oblaka do těch nejneuvěřitelnějších odstínů. Když se sluneční disk krok po kroku zanořuje za „kraj“ Tichého oceánu... Je to vše úžasné, zvláště pokud stojíte na břehu toho oceánu nebo se na tu velkolepost díváte okýnkem auta, jistě, pokud zrovna nesedíte za volantem. Ale když sedíte za volantem a cesta se přiblíží k samému okraji, a daleko pod vámi jsou kameny a skály, o které se se šumem rozbíjí vlny, a cesta má v každém směru jen jeden pruh a časté prudké zatáčky, to už taková krása není...

Tou cestou jsem jel jen jedenkrát, když jsme v roce 1999 jeli ze San-Franciska do Los-Angeles s hostem, který přiletěl z Malty. Zvláště špatně se jelo, když bylo pobřeží zakryté mlhou hustou téměř jako mléko... proto jsem s jednou výjimkou vždy jezdil trasou 5 (Freeway 5). Na té trase bylo krásy mnohem méně, ale byla téměř přímá a rovná, s několika pruhy v každém směru, a mezi směry byla ještě poměrně široká zelená zóna. Takže se bylo možné rozvinout na maximum. Aby se člověk na tu

cestu dostal, musel projet nad zálivem po velmi dlouhém dvoupatrovém Oaklandském mostě, po kterém se proudy vozidel pohybovaly v různých směrech ve zvláštních patrech. Pokud jedete ze San-Franciska venm jedete na nižší úrovni, zato když jedete zpět, jedete na vrchní úrovni, ze které se odkrývá krásné panorama zálivu a města San-Francisko. V pátek odpoledne jste mohli někdy uvíznout v provozu, když se obrovský proud aut ze San Franciska se pohyboval rychlostí želvy či hlemýždě, ale když jste se dostali za Oakland a zabočili na trasu 5, získali jste dlouho očekávanou svobodu.

Jakmile jste se dostali z příbřežních hor, ocitli jste se na cestě rovné jako šíp, ale krajina kolem cesty není pravda příliš pestrá – polopoušť je polopoušť, ale... rychlost na ní je omezena na 75 mil za hodinu (120 km/h)!!! Jistě, prakticky všechna po ní auta jela 80-85 mil za hodinu, a já (a nejen já) jsem častěji jel 90-95 mil za hodinu, a někdy ve volných úsecích jsem si dovolil 130-150 mil za hodinu (omezovač na mém mercedesu byl nastaven na 160 mil za hodinu). Který Rus by neměl rád rychlost, a já jsem v tomto ohledu nebyl žádnou výjimkou. Jistě, nedovoloval jsem si to moc často, ale... občas jsem chtěl pocítit auto při rychlosti, kdy se okolní krajina míhá kolem tak rychle, že není možné téměř nic vidět!

Jednou z hlavních příčin, proč jsem si takovou rychlost nedovoloval moc často, byly následky, pokud by mě zastavili za překročení rychlosti. Pokud někdo jede 100 mil a více, řidiče čeká zatčení, několik dní ve vězení, pokuta tisíc dolarů a odebrání práva řídit (a řidičáku) na několik let! To mě nijak nelákalo, zvláště s ohledem na to, že v USA slouží řidičský průkaz (*driver license*) jako hlavní doklad a vnitrostátní pas, a bez něj nemůžete nic: v bance, obchodech, atd. Takže jsem musel své přání prohánět vítr držet zkrátka. Jen jedenkrát jsem na té trase dostal pokutu za překročení rychlosti, a to jsem jel jen 5-10 mil nad limit.

Nevýrazná krajina po stranách cesty byla ospravedlněna rychlostí, s jakou se bylo možné dostat do Los-Angeles. Když do Los-Angeles zbývalo třináct mil, cesta znovu zabočila do pobřežních hor a po překonání nejvyššího bodu nad úrovní moře (v tomto případě – oceánu) se plavně spouštěla do údolí, ve kterém už začínaly předměstí Los-Angeles. V tom bodě cesty bylo důležité neminout správnou odbočku, aby se člověk dostal na *Santa Monica boulevard*, který vedl přímo do Beverly Hills, kde mě čekala Světlana! Na cestě jsem se obvykle zastavoval jednou, když hladina benzínu klesla pod 50%.

Jediným problémem na cestě byla ospalost, zvláště když se mi nepodařilo trochu si po práci před odjezdem odpočinout. Jednotvárná cesta a nudná krajina rychle ukolébávaly a musel jsem sbírat všechny síly, abych neusnul. Dával jsem klimatizaci na nejnižší teplotu, poléval si hlavu studenou vodou, zpíval písně nebo poslouchal hlasitou hudbu – ale navzdory všemu to moc nepomáhalo, a tehdy jsem musel silou vůle odhánět spánek, boj se spánkem trval obvykle 30-40 minut, načež ospalost jako mávnutím ruky zmizela a po zbytek cesty s tím nebyl problém. Ale... ta půlhodina boje se spánkem byla velmi těžká. Po odolání útoku ospalosti spánek odešel a pak už bylo možné se bez problémů vydat dále. Řekl bych, že podobné pocity jsou známé téměř každému řidiči, a uvědomuji si mnoho. Stačí, když v rychlosti za volantem

vypnete na pár vteřin a vždy je možnost, že se takové „dlouhé mžiknutí“ může stát posledním.

Ale měl jsem štěstí a dařilo se mi vyhnout důsledkům, i když taková uvolněnou jízdou je plná důsledků, vždyť nejen že mě pokrýval závoj snů za volantem, ale na cestě je nutné hlídat nejen sebe, ale i všechny ostatní, zvláště jestli je za volantem Číňan, nebo ještě huře – Číňanka. Zástupci žluté rasy prakticky nemají periferní vidění a nemají prakticky žádnou kontrolu nad situací v ostatních pruzích. Je pro ně úplně normální se bez použití blinkru přesunout z levého krajního pruhu do pravého krajního, nezávisle na přítomnosti ostatních vozidel v těch pruzích, z jednoho prostého důvodu – potřebují sjet ze silnice právě na **TOM** místě! A to není projev rasizmu nebo něčeho podobného, jak se ihned pokusí tvrdit „militantní bojovníci za spravedlnost“ a „ochránci pravdy“! V San-Francisku, ve kterém tvoří emigranti z Číny méně než čtvrtinu obyvatel je přes 80% havárií na cestách způsobeno jejich zaviněním. To jsou data pojišťovacích společností, které vyplácejí peníze za škody, a rozhodně netrpí rasistickými a šovinistickými tendencemi, protože když přijde na vyplacení platby peněz, nemá pro ně význam, k jaké rase člověk náleží!..

V Americe porušují pravidla možná i méně, než v Rusku, no tože ně proč' eto soveršit'. Základní důvod, proč se v Americe snaží neporušovat pravidla je velmi prostý – každá pokuta se nejen platí, ale vede i k významnému zvýšení ceny pojištění vozidla. Takový řidič se dostane do skupiny s vyšším rizikem, a nadlouho. V Rusku platí řidič v zásadě do kapes „mistrů silničního dojení“, a ne státu, a prakticky se to neprojeví na ceně pojištění jeho auta. V Americe policisté vždy vypisují pokutu, neviděl a neslyšel jsem, že by kdy vzali úplatek. A to není proto, že by měli velký plat. Tím to není. Plat policisty je kolem 30-40 tisíc dolarů ročně. To není moc peněz, pokud uvážíte, že pronájem jednopokojového bytu v San-Francisku ve víceméně slušné čtvrti stojí nejméně tisíc dolarů měsíčně.

Příčina takové čestnosti není ani tak v jejich čestnosti, ale v tom, že policisté mají velmi dobré zdravotní pojištění, a penzi ve výši devadesáti procent jejich platu, zatímco většina daňových poplatníků má penzi kolem 600 dolarů měsíčně! A to je na americké poměry velmi málo. Plus, pokud policista zemře ve službě, jeho rodina dostane milion dolarů, což už je poměrně mnoho i na americká měřítka. Hlavně kvůli těmto poměrům většina policistů nikdy nevezme úplatek a vypíše vám pokutu. A ještě jedna příčina. Drtivá většina Američanů, kteří dají policistovi úplatek, o tom neodkladně informuje „na patřičných místech“. Myslím že komentovat není třeba.

Ještě o amerických policistech. Pokud vás zastaví, nedoporučuje se ani otvírat dveře vašeho auta. Policista k vám přijde sám, zaťuká na okno, načež vy ho otevřete a on nebo ona vás požádá o doklady. Měli byste bez jakýchkoliv rychlých pohybů z vaší strany předat žádané čekát na další instrukce. Váš rychlý pohyb by mohl být nesprávně vyhodnocen a mohlo by po vás být stříleno. Nejedná se zde o výsledek paranoi ze strany policistů ale o to, že velmi často ze stažených okýnek zastavených aut létají směrem na policisty kulky, namísto očekávaných dokladů a technických průkazů...

Při to všem bylo důležité nepropásnou správný sjezd z cesty a ve správné

oblasti. Tehdy navigátory ještě nebyly v módě a bylo třeba se orientovat podle cedulí nad silnicí. Pokud se bílý člověk dostal do černošské čtvrti nebo do latinskoamerické, daly se čekat vážné problémy. Takové oblasti kontrolovaly mládežnické gangy a bílé tam neměli rádi. Ani policie neriskuje tam chodit. Jeden můj známý vypravoval, jak jednou náhodou zabočil tam, kde neměl, a ocitl se v Los-Angeleské čtvrti Downtown, která se dávno stala černošskou čtvrtí či afroamerickou, podle oficiální politiky USA. Autě s ním jel jeho kolega z práce, afroameričan. Neočekávaně mu před auto skočil černoušek, on zastavil auto a šel se podívat, jestli je s chlapcem vše v pořádku.

Jakmile vystoupil z auta, okamžitě ho obklopila skupina afroameričanů a začal rozhovor, který pro něj mohl skončit velmi špatně. Zachránila ho jeho špatná angličtina, přesněji – přízvuk. Zeptali se ho, odkud je, na což jim odpověděl, že emigroval ze SSSR. Když to uslyšeli, přátelsky ho poplácali po zádech a nechali jít. Když si znovu sedl za volant, jeho kolega, který celou dobu seděl v autě, mu rozrušeně řekl, že měl velké štěstí, že mohl stejně dobře skončit s kudlou v zádech a ani on jako černochoch by tomu nemohl zabránit. Mimochodem, v Americe černochocha nazvat černochem nelze (negrem), považuje se to za urážku a můžete se za to dostat do vězení. Zato bílé je možné nazývat jak je libo – páchnoucími psy, blédými atd. a dokonce na televizních obrazovkách, kdy se z černošských kanálů valí přímé výzvy na vyhlazení všech bílých. Na to vláda nereaguje nijak. Co se mi podařilo pochopit za mé roky pobytu v Americe je to, že bílé obyvatelstvo Ameriky je utiskováno a má minimální práva, v takzvané „svobodné společnosti“ s „rovnými“ právy pro všechny...

Tak či onak, dost příběhů z cestování! Letadlem nebo svým autem jsem se dostával do Beverly Hillz kolem 7-8 hodiny večerní, a se Světlanou jsme se vypravili do restaurace s výbornou anglickou kuchyní, což byla v Americe rarita. V ní připravovali na grilu speciální hovězí s kostí. Já, nevelký příznivec hovězího, jsem ho jedl s velkou chutí. V ten den jsem schválně nejedl, abych se mohl normálně najíst. V Americe vždy dávají velké porce, takže aby nezůstalo na talíři něco nedojedeno, už od rána jsem „rezervoval“ místo ve svém žaludku. Tou dobou to byla v Los-Angeles velmi oblíbená restaurace, obvykle se tam místa rezervovala předem, a i tak se často stávalo, že bylo třeba čekat na stůl 30-40 minut. Stůl obvykle objednával muž Světlaniny pomocnice Jurij, jehož autem jsme do restaurace i jeli, když jsem já byl bez „koně“. Když jsme se posadili ke stolu, podávali horký chléb z vlastní pekárny, který byl velmi chutný.

Vždy jsem od samého dětství měl rád horký chléb, a ačkoliv jsem v Americe mnoho chleba nejedl, před horkým, právě upečeným chlebem, ještě kouřícím, jak se říká, jsem nemohl obstát. Před hlavním chodem podávali velmi chutný salát a hle, ke stolu přivezli gril a přímo před vašimi očima odkrojili z ohromného kusu masa porci, kterou jste si objednali. Maso se dalo objednat krvavé (upířskými problémy jsem nestrádal), středně a dobře propečené. Vždy jsem si objednal středně propečené, ke kterému podávali velmi chutné bramborové pyrė s neméně chutným špenátem se švestkami... a podle přání – jemně strouhaný křen se švestkami nebo jen tak.

Anglicky se křen řekne *Horse-radish*, což v překladu znamená „koňská ředkev“,

ale takovým pojmenováním se esence toho kořenu nemění. Pokud si ho v čisté formě (jemně nastrouhaný) dáte do úst a nedej bůh se v ten moment nadechnete – protáhne vás to do morku kostí! Právě v takové formě jsem ho rád jedl k masu. Návštěva té restaurace v pátek večer byl svého druhu rituál, když jsem přijížděl do Los-Angeles. Zmínil jsem ho ještě z jedné příčiny, velmi mnoho ho navštěvovali japonští turisté. A měli ho rádi z jednoho prostého důvodu – v Japonsku je vše velmi drahé. Největší porce masa v té restauraci se nazývala *King Henry Cut* (porce krále Henryho) a stála 23 amerických dolarů, zatímco v Japonsku by je podobná porce stále nejméně 800 amerických dolarů.

Píšu o tom proto, že jsme byli šokováni tím, že malé a velmi drobné Japonky si objednávaly právě *King Henry Cut* – ohromný kus masa, který abych snědl, nesměl jsem celý den jíst! Do miniaturních Japonek se ten obrovský kus masa vešel, a ještě si k němu objednávaly obrovské pečené humry a všechno to snědly! Já bych za žádných podmínek nebyl schopný tolik sníst, nehledě na to, že mám dva metry, a ony měly pod metr padesát!

Víkend jsme strávili se Světlanou společně, někdy šli do kina. Vyzkoušeli jsme všechny atrakce v zábavních parcích *Universal Studios*, *Disneyland*, *Six Flags*. Jako bychom se vraceli do dětství, radovali jsme se a smáli jako děti a byli spolu šťastní... Na několik hodin jsme se vrátili do dětství s jeho bezstarostností a otevřeností (ale pochopitelně, pod mojí ochranou). S větrem jsme sjížděli z kopců horské dráhy, kdy zdánlivě tenké a nespolehlivé vozy spěchaly závratně dolů, chápaje, že na nás vůbec nic nezávisí, téměř zakoušejíc stav beztlíže. Když se vozík, ve kterém sedíte, na určitý okamžik zastaví v nejvyšším bodě dráhy a... potom se neočekávaně vrhne dolů, a už se řítíte vstříct zemi... Cítit se zase jako dítě může jen ten, kdo v sobě uchoval dětstkou čistotu a bezprostřednost, ten, kdo do sebe nenechal vstoupit jed falše, a kdo se v srdci nezatvrdil v tomto tvrdém světě, vytvořeném parazity, v kterém převládá morálka dravce, dravce, který vůbec nechápe, jak je ubohý a nízký!!!

Ale nejen zábavou byly naplněny mé cesty do Beverly Hills. Přesněji, zábava tvořila jejich jen velmi malou část. V ty dny jsme se Světlanou dělali práci, která pro nás byla vždy nejhlavnější, tu, kterou nikdo neviděl, ale jejíž výsledky se projevovaly v reálném životě. Vždy jsme měli radost, když se vykonaná práce potvrdila událostmi v „reálném světě“. Reálný svět jsem dal do uvozovek záměrně! Sociální parazité dosáhli toho, že drtivá většina lidí nemá nejmenší ponětí o tom, co to ve skutečnosti **reálný svět** je! A ten, který je pro lidi ten „jediný skutečný“ je jen malá část toho, co ve skutečnosti reálný svět je! Ale nehledě na to, že se Světlanou jsme měli poměrně kompletní představu o reálném světě a pochopení vztahů mezi jeho částmi, pokaždé, když jsme ve zprávách slyšeli o výsledcích naší práce, jsme se ohledně toho se Světlanou radovali s dětskou bezprostředností. A ne proto, že bychom nechápali, co děláme, ale proto, že potvrzená fakta naší práce nám dávaly jistotu v tom, že se pohybujeme správným směrem, že jsme se nestali oběťmi vlastních iluzí.

Pro mě osobně bylo vždy velmi důležité nestat se obětí vlastních iluzí, ze samého začátku mých ne zcela obyčejných aktivit, které pro většinu lidí leží za hranicí pochopení. A pro mě, jakožto vědce, bylo velmi důležité neztratit Ariadninu

nit, neutopit se ve vlastních iluzích, zvláště pokud uvážíte neobyčejnost a nepravděpodobnost událostí. Když se proto ve sdělovacích prostředcích objevily informace o nových vědeckých poznatcích, které povrzovaly fakty věci, o kterých jsem psal o několik let dříve ve svých knihách, celou mou bytost naplnila radost a jistota o tom, že jdu správnou cestou a nevedu ostatní po lživé cestě. To poslední bylo pro mě vždy nejhlavnější, zvláště s ohledem na to, že jsem lidem přinášel vědění, které se principiálně odlišovalo od toho, které se všichni učili ve školách a dalších vzdělávacích institucích.

Popis struktury prostoru, uvedený mnou v knihách, není nic jiného, než formalizace mé vlastní zkušenosti cestování mého vědomí v tom samém prostoru. Když tedy byly v roce 1997 publikovány „senzační“ objevy získané s pomocí Hubbleova teleskopu umístěného na oběžné dráze, mé radosti nebylo konce! Objevená nestejnorodost prostoru v různých směrech plně potvrzovala mnou dříve popsanou strukturu prostoru (kosmu/kosmů). Když informovali, že vesmír má „vršek“ a „spodek“, a „západ“ a „východ“ v tom smyslu, že se vlastnosti prostoru mění seshora dolů a vpravo, vlevo od konkrétního bodu v prostoru, to vše na **sto procent** odráželo to, co jsem napsal v knize. Vše to potvrzovalo nejen to, že jsem nikoho nevodil za nos, ale i to, že moje **cesty vědomím byly absolutně skutečné** a všechny události, které se během těch cest odehrály, **také!!!**

A ačkoliv se ta data týkala jen blízkého prostoru (ve vztahu k nám), bylo to pro mě tak jako tak velmi pádné potvrzení pravdy. A když byla tím stejným teleskopem v roce 2009 objevena takzvaná „bílá díra“, která se ukázala být „dveřmi“ do jiného vesmíru, mé chápání podstaty vesmíru získalo potvrzení i na **makroúrovni!!!** Samozřejmě, některá potvrzení pravosti přicházejí prakticky ihned, jako v případě vytvoření deště v Kalifornii po **šesti let** sucha, kdy první kapky deště začaly padat doslova za 10-15 minut po začátku mé práce a rychle se proměnily v silný déšť. A některé zásahy získaly potvrzení za několik měsíců, jako v případě, kdy jsem blokoval zemětřesení v San-Francisku na jaře roku 1992 – kdy se za několik měsíců objevily publikace o „fenoménu San-Francisko“! Podstata „fenoménu“ spočívala v tom, že tehdy došlo k zemětřesení v Los-Angeles, které je jižně od San-Franciska, i v Eurece (Eureka), která je severně od San-Franciska, a uprostřed, v samotném San-Francisku, byl naprostý klid – což se v principu nemůže stát, protože všechna tři města leží na stejném tektonickém zlomu... O tom jsem podrobněji psal už dříve, takže nebudu psát další podrobnosti...

Další fakta získala své potvrzení v průběhu let, jako v případě nestejnorodosti prostoru. Na potvrzení některých bylo nutné čekat deset i více let, ale to na podstatě nic nemění. Každý takový fakt potvrzoval správnost pozice a vnímání světa, a já jsem při tom cítil, jako v té mezihře – důvěra v budoucnost! Jistě, nemusel jsem chodit do jiného pokoje s větším oknem... ale podstata je stejná. Vždy pro mě bylo důležité, abych ani z nejlepších pohnutek nezaměnil přání za skutečnost, z jedné strany, a z druhé strany, pro pohyb vpřed je nutná неотřesitelná důvěra ve správnost směru pohybu. Taková potvrzení mi dovolila „vstřebat nevstřebatelné“ a pohybovat se dále kupředu, testujíc v praxi vše, co bylo možno.

Se Světlanou jsme pracovali i na dálku, když jsem byl v San-Francisku a ona v Los-Angeles, ale... s vědomím, že nás odposlouchávají, a nehledě na to, že jsem rušil záznamy, vždy jsem předpokládal, že nemusím odchytit vše a záznamy vzniknou. Když proto byl v naší práci prostředníkem telefon, neříkali jsme skutečná jména lidí a pochopit smysl frází během naší práce bylo prakticky nemožné, protože větší část mé práce se odehrávala na telepatické úrovni, a Světlana popisovala průběh samotného procesu práce, a já jsem reagoval potřebnými korekcemi. Navíc jsme si osvojili určitou terminologii, kterou jsme chápali jen my.

Pro objasnění a lepší pochopení čtenářů, chtěl bych se zaměřit na jednu velmi důležitou věc pro správné vnímání popisovaného. Všechny mé akce nemají nic společného s nějakými kouzly nebo zázraky. Jedno mé přání nezpůsobí naprosto nic. Aby se získal žádaný výsledek, je nutné mít plné pochopení do nejmenších podrobností podstaty všech zapojených procesů, aby bylo možno na ně jakkoliv působit! Bez toho, bez pochopení podstaty procesů, není možné dosáhnout ničeho (kromě ničeni), byť by člověk vládl potenciálem a možnostmi! Ale, pokud člověk využívá své možnosti poslepu, pak vždy, dříve nebo později, se mu to vrátí, a to ještě takovým způsobem, že toho bude litovat, ale změnit už nebude možné nic!

Kouzelné hůlky a kouzelníci bývají jen v pohádkách, a, přinejmenším, v tom, co jsem dělal a dělám já, je jen vědění a pochopení přírodních procesů a umění jim vládnout ne poslepu, ale vědomě! Pokud by se někomu stýskalo po kouzlech jako z pohádek, mohu jen říct, že vědění a pochopení reálných zákonů přírody odkrývá takové možnosti a horizonty tvoření, o jakých se pohádkám ani nesnilo... Hlavní je, aby byla možnost se osvobodit od lživých nebo neúplných představ, které nevyhnutelně vznikají, pokud se člověk vydá na cestu hledání pravdy. Každá úroveň chápání dává určité představy, koncepty, které ve větší či menší míře odpovídají dané úrovni. A když člověk vyrostе z „krátkých kalhot“ takového chápání, měl by se jich bez nostalgie zbavit, ať už mu ty „kalhoty“ byly jakkoliv drahé!

Pokud by lidé mohli sundat ze svých očí „pásky“ - jaký krásný a neuvěřitelný svět by se jim odkryl před očima! Ale... prakticky od narození systém, vnucený sociálními parazity, zničí u většiny lidí jakékoliv projevy zvědavosti a jen tak-tak pootevřené dveře do nádherného světa se navždy zavřou! A s malými výjimkami se už nikdy neotevřou. Bohužel, většina lidí, dokonce i ti, u kterých se pootevřené dveře nezavřely, **nejsou sami schopni je otevřít!** A ti, kteří je nějak byli schopni otevřít, se s prvními kroky začali pohybovat nesprávným směrem. Příčinou je sociálními parazity vnucený nesprávný systém představ. To za první! A za druhé – sociálními parazity speciálně vypěstovaný systém „pastí“ ve formě „duchovních učení“, počínaje nábožestvími a konče různými esoterickými školami.

Jedna z nejnebezpečnějších pastí jimi vytvořených je systém duchovních učení Indie. Slovo „duchovní“ jsem záměrně napsal bez uvozovek, protože ono kompletně odráží podstatu toho, pro co byly vytvořeny – proměňovat lidi ve slepé berany. Jeden můj čtenář mi poslal dopis, ve kterém se mě ptal, proč používám slovo „duchovní“, když ono označuje ducha obětovaných obětních beranů... A vskutku, natolik se nezamýšlíme nad významy slov, a měli bychom! V tomto případě celá věc spočívá v

tom, že slovo **oven** – beran je starým slovem, význam kterého už mnoho lidí nezná, ale zachovalo se uvnitř slova duch**OVN(A)Ost'**. A taková jazyková diverze není náhodná. I pokud lidé význam slova nechápou, ono svou podstatou na člověka působí, jak na úrovni vědomí, tak na úrovni podvědomí. Takže ideologická válka je vedena i na jazykové úrovni.

Už jsem mnohokrát psal o tom, že námi pronášená slova vykazují velmi silný psychofyzický vliv jak na hovořícího, tak na posluchače, a že už téměř tři století je vedena jazyková válka-diverze. Diverze zdálo by se „neškodná“, kdy „znalci“ ruského jazyka – Němci, Židé atd. zavádějí nová pravidla, podle kterých by měli všichni Rusové vyslovovat slova svého rodného jazyka ne tak, jak je cítíme na genetické úrovni, ale tak, jak si oni usmyslí! Tam kde my, Rusové, cítíme a říkáme písmeno „A“, nám od školních let natloukají do hlavy, že bychom měli říkat a psát písmeno „O“. Já proti písmenu „O“ nic nemám, ale... musí být ve slovech tam, kde má být, v souladu s podstatou našeho rodného jazyka, a ne podle vůle Němců či Židů, kteří píší učebnice ruského jazyka. Necht' si píší učebnice o svém rodném jazyce, do toho se jim nikdo vměšovat nebude, ale oni „z nějakého důvodu“ píší učebnice právě ruského jazyka, který je jim na genetické úrovni cizí. Jen nositelé jazyka na genetické úrovni jsou způsobilí vysvětlovat a vyjasňovat význam a výslovnost slov.

A co máme?!

Ve slovech je písmeno «**Z**» zaměněno za písmeno «**S**» a namísto slova **BEZ**sovestnyj – člověk bez *sovesti* (svědomí), získáme **BES**sovestnyj – bēs se svědomím! Jen se zamyslete, nakolik se smysl slov změnil, a náš mozek, chápeme-li to nebo ne, reaguje na slova tak, jak jsou, a ne podle někým vymyšlených mrtvých pravidel. A násilné dělení slov s mnoha kořeny na předponu, kořen, příponu a koncovku. Podle takového vnuceného procesu se slova s mnoha kořeny zkreslují, a my, nositelé jazyka, na genetické úrovni ztrácíme spojení s jazykem a přestáváme vnímat skutečný význam slov. Už jsem o tom uvedl mnoho příkladů, ale aby nebylo třeba hledat v mých textech potřebné místa, uvedu další příklad – slovo *raduga* (duha). To slovo vzniklo z plného spojení dvou slov. Slovo «**RA**» se spojilo se slovem «**DUGA**». **RA** se bohužel stalo zapomenutým a znamená «**SLUNCE**»! Naneštěstí, toto slovo „zastaralo“ ne samo od sebe, ale aktivní „pomocí“ ze strany „zákonodárců“ ruského jazyka – Němců, Židů atd. Slovo «**DUGA**» si svůj původní význam uchovalo a komentáře není třeba. S věděním tohoto se slovo *raduga* stane pochopitelným i malému dítěti – *sluneční duha* nebo *duha světla!!!* Slovo najedno získalo rezonanci s chápáním a genetickou pamětí a odkrývá celou vrstvu významů s těmi slovy spojenými! A nyní totéž slovo „raduga“ souladu se současnými „pravidly“ ruského jazyka. „Autority“ to slovo interpretují velmi zajímavě. Například, stanovisko autority M.Fasmera:

(pozn. překl. - neumím přeložit)

«*Raduga, dial. rajduga, raviduga, ukr. rajduga. Prinimaja vo vnimanije, suščestvovanije zagovorov, načinajuščichsja slovom raduga (Dal') i dial. vesjolka "raduga", kursk.; ukr. veselicja, vesjolka - to že; sr. takže lit. linksmÿne "raduga": linksmas "veselyj", sledujet sčitat' etimologiju raduga iz *radoga, proizvodnogo ot*

rad' (sm. rad) naiboleje verojatnoj. Forma rajduga legko mogla obrazovat'sja v rezul'tatě vlijanija slova raj po narodnoj etimologii, poetomu jedva li ona javljaetsja samoj drevněj, vopreki Sobolevskomu (RFV 70, 96), Preobr. (II, 171), Kalime ("Slavia", 17, 33 i sl.). Nazvannye učenyje ischodjat iz pervonač. znač. "blestjaščaja, pestraja duga", pričem Kalima (tam že) ssylajetsja na rajok "radužnaja oboločka glaza". V slučaje raviduga on predpolagajet něverojatnoje vlijanije mord Raw "Volga". Něverno i tolkovanije iz *ār-doga "něbesnaja duga" (sr. lit. óras "vozduch", ltš. ārs - to že, tak kak etot koren' otsutstvujet v slav., krome togo, ožidalsja by sojeditel'nyj glasnyj. [Sr. ešče Semeren'i (VJa, 1967, № 4, s. 23), kotoryj vidit zděs' zaimstv. iz dr.-oset. *ardunga- < ir. *drunaka- "luk; raduga". - T.]».

První, co člověka udeří do očí, je příjmení „authority“! Není ruské ani slovanské obecně – je to příjmení Němce nebo Žida, žijícího dříve na německém území. Tak či onak, ke genetickým nositelům jazyk daný člověk nemá žádný vztah, ale je – **AUTORITA**! A co „autorita“ nepíše! RADUGA – to je „rajská“ duha, značící, že můžeme na vlastní oči spatřit duhu RÁJE!

Náboženství tvrdí, že RÁJ je místo, kam se dostanou po smrti čisté duše (bez hříchu). Ale v Bibli není nic o duze ráje napsáno! A to, že v ukrajinštině se slovo *raduga* vyslovuje jako *rajduga* ... pan M. Fasmer „z nějakého důvodu“ zapomněl, že ukrajinský jazyk (správněji – ukrajinský dialekt) vznikl v 30. letech 19. století a jeho základem se stala ruská abeceda a gramatika, ne naopak! A že v zemích Kyjevské Rusi se do 19. století mluvilo a psalo rusky. Přitom „autorita“ by takové elementární věci měla znát, ale on vědomě mlčí o tom, že ruský jazyk je nejstarší jazyk na Midgard-zemi, a je starý několik set tisíc let, a byl na Zemi přivezen odjinud! A existuje pro to množství důkazů! A že prakticky všechny evropské jazyky vzešly z ruského. Jak k tomu došlo můžeme pozorovat na příkladu ukrajinského dialektu, který se z ruského jazyka vydělil (přesněji – byl násilně vydělen) teprve v **devatenáctém století**! Přesněji – tehdy ho začali vydělovat, a dvacátých letech dvacátého století, poté, kdy za peníze sociálních parazitů převzali v Rusku vládu bolševici-bundisté, kteří provedli velkou „ruskou“ revoluci, a z abecedy ruského jazyka odstranili ještě několik písmen, včetně písmena pro krátké **и - «i»**! Které z „nějakého důvodu“ nechali v ukrajinském dialektu, a tím zavedli odlišnost i na úrovni abecedy.

«Autorita» M. Fasmer slovo „raduga“ srovnává i s konceptem „veselice“, „veselý“ ve vztahu ke slovu *radovat'sja* – *veselit'sja*, naprosto ignorujíc to, že slovo **RADO(A)VAT'SJa** je odvozeno od slova *RAdo(a)st'*, které samo o sobě vzniklo spojením dvou slov – **RA** i **DAST'**, **DANNOJe RA** /Dostatek RA/ jinými slovy, stav člověka, který dosáhl *prosvětlení* světlem či *prosvětlení* věděním! Prosvětlený (osvícený) člověk je skutečně naplněn pozitivními emocemi, jakoby svítil zevnitř! Rusy už jednoduše neučí tomu, že slovo „RA“ se při spojení s ostatními slovy vždy dávalo na první místo, jako v případě «**RADO(A)ST'**». Slovo „DAST“ se už v moderním ruském jazyce prakticky nepoužívá, ačkoliv dříve označovalo fakt získání něčeho. Když něco putovalo od jednoho člověka k druhému, jeden «**DAVAL**» něco

druhému, a druhý získal (nabyl) a tehdy se slovo **DAVAL** transformovalo v už vykonanou akci, které odpovídalo slovo «**DAST'**». Takovým způsobem naši předkové jasně, na úrovni slov, ukotvili pochopení, od čeho co pochází a co je prvotní příčinou.

Pro objasnění slova «**RADUGA**» «autorita» ruského jazyka M. Fasmer uvádí mnoho slov z jiných jazyků, ale úporně si nevšímá ruského slova «**RA**» – **SLUNCE!** Takové chápání původu slova „raduga“ je přitom nejočividnější! Sluneční duha či duha světla v současném chápání najde očividné potvrzení u jakéhokoliv člověka. Každý si vzpomene na jednoduché pokusy s krystalem lámajícím světlo. Když se přes čočku takového tvaru nechaly projít sluneční paprsky, rozdělily se na spektrum a všichni uviděli duhu – sluneční spektrum. Stejný efekt vytvářejí malé kapičky vody po dešti – bílé sluneční světlo se rozdělí na spektrum, které je možné pozorovat i ve slunný den ve vodopádu, kdy z výšky padající vody vytváří ve vzduchu opar z miniaturních kapek, které lámou světlo a objevuje se duha – rozklad bílého slunečního světla na jeho složky!

Zajímavé je i to, jak určují ve slově „RADUGA“ kořen! Jsou dvě varianty výkladu. Podle první varianty je **RAD** – kořen, **UG** – přípona, **A** – zakončení! Kořen **RAD** se objevil ze slova **RADost'**, o kterém už jsem něco psal, a které samo má dva kořeny a první kořenem je slovo «**RA**», a ne «**RAD**»! Druhá varianta je ještě komičtější... Slovo «raduga» má podle této verze kořen «**RADUG**» a zakončení «**A**»! Bez ohledu na to, jakou variantu „authority“ nabízejí, slovo „raduga“ je mrtvým, vůbec nerezonuje s genetikou a prostým selským rozumem a zkušeností! Zatímco při správném pochopení smyslu a původu slovo „RADUGA“ - *sluneční duha* či *duha světla* – plně rezonuje s genetikou Rusů i se zdravým rozumem! Ale to vše se „authority“ úporně snaží nevidět, takoví jako M. Fasmer, kteří píšou učebnice ruského jazyka, podle kterých děti ve školách „učí“ ruskému jazyku, který hned ze začátku promění v mrtvý! Ale opět jsem se trochu nechal unést, dovolte mi vrátit se k událostem roku 1994...

Náš život byl tedy rozdělen mezi dvě města – San-Francisko a Los-Angeles. Mezi cestováním jsem pracoval, jako i předtím, se svými pacienty, a ve zbylém čase, kdy jsme se Světlanou „neviseli“ na telefonu, jsem byl zaměstnán svými prvními obrazy. Poté, co jsem dokončil práci na své první knize a vytvořil všechny její ilustrace na počítači, pocítil jsem, že vytváření obrazů na počítači dává neuvěřitelné možnosti pro tvůrčí fantazii. Když pracujete s barvami libovolného druhu – akvarely, olejové, atd., tak pro získání potřebné barvy musíte barvy míchat. A barvy kromě toho, že mají ten či onen odstín, jsou samy o sobě určitá chemická sloučenina, a když smícháte různé barvy, často místo požadovaného odstínu získáte něco zcela jiného, protože chemické prvky barev mezi sebou reagují podle zákonů chemie, a ne podle zákonů mísení barev. Práce s různými barvami na počítači odkrývá neuvěřitelné možnosti, o kterých jsem neměl ani ponětí. Možnost získání jakéhokoliv odstínu a možnost nanesení jedné barvy přes druhou se sytostí (krytím) až do několika jednotek procent pro mě otevřely neuvěřitelné možnosti. Jistě, bylo třeba hledat nové metody a způsoby vytváření obrazu, ale v tom je i osobitá tvůrčí práce, přinejmenším pro mě.

Věc je v tom, že mi nikdo neukázal, jak a proč věci na počítači dělat, aby se získal požadovaný výsledek. Hledal jsem já sám, zkoušeje tu jednu věc, tu jinou, a hledal a hledal... dokud jsem nedosáhl požadovaného. Je celkem možné, že jsem „znovuobjevil kolo“, ale... objevil jsem ho sám, s pochopením a procítěním každé nuance samotného procesu, s jeho plusem a mínusem. Je možné, že jsem vytvořil svou vlastní techniku, to není moc důležité, důležité je, že jsem vše tvořil sám. Pokud bych v té době mohl bez potíží číst anglicky, možná bych si vše osvojil rychleji, ačkoliv, jak se ukázalo později, už moje první pokusy, které jsem vytvořil během pár dní, kdy jsem si poprvé sedl za počítač, se neukázaly nijak špatné, pokud specialisté, kteří něco takového dělali, se podobné věci učili na školách několik let. Navíc jsem pochopil i to, že specialisty v zásadě učí to, jak přimět počítač dělat to, co je třeba, a ne jak s pomocí počítače vytvořit to stejné sami. Proto, když pracuje počítač a ne člověk, je výtvar počítače mrtvý, není v něm život. A já jsem každou tečku na svých obrazech vytvářel sám. A vytvářené začínalo ožívat doslova mě na očích.

Když sedíte před plátnem a je jedno, kde je, zda před vámi nebo na obrazovce počítače, máte v hlavě myšlenku, cíl, který chcete předat. A začínáte hledat, jak tu ideu, tu myšlenku přenést na plátno nebo obrazovku! Je to tvůrčí hledání, které nikdy počítačové programy nemohou nahradit. Mimochodem, o programech a počítačích... Když jsem začal vytvářet své první obrazy, měl jsem tehdy ten nejlepší počítač, jaký se dal koupit, ale... jeho možnosti a možnosti prvních programů Adobe Photoshop 2.0 a 2.5 byly velmi omezené. Operační paměť byla na tu dobu největší možná, ale dnes její velikost vypadá jednoduše směšně, jako „z doby kamenné“, ačkoliv to bylo jen před patnácti lety. V mém počítači mám dnes operační paměť 64GB, zatímco můj první počítač měl i na pevných discích všeho všudy 1GB!

Když jsem zvolil rozlišení 300dpi – 300 bodů na palec (2.54 cm), pak při rozměru plátna 36 na 48 palců (90 na 120 cm) byl rozměr souboru pro počítač příliš velký a maximální dosažitelné rozlišení bylo 72dpi. Ale při takovém rozlišení nebylo možné vytvořit malé detaily, které pro mě byly velmi důležité. I při takové nevelké jemnosti zobrazení byla velikost souboru 500MB a realizace každého kroku trvala někdy i minuty. Práce nad každým obrazem tak byla náročná na čas – stovky a stovky hodin práce. Některé obrazy si vyžádaly i tisíce hodin. Ale to vše bylo normální, smutné bylo jen to, že možnosti techniky té doby nedovolily dosáhnout žádaného. Později, když jsem se vrátil v roce 2006 do Ruska, kdy byly možnosti počítačů o několik řádů výše, jsem několik obrazů vytvořil znovu a několik ještě zbývá udělat. Tenkrát se mi v zásadě podařilo dosáhnout požadovaného výsledku... ale ne ve všem! Teprve nyní, na dalším novém počítači, se mi doufám podaří dovést ty obrazy do vysněného stavu, ačkoliv, nejspíše ten proces zdokonalování bude nekonečný!

Pokud rozměr plátna zůstane stejný a zvýší se rozlišení zobrazení, dá to možnost předat dodatečné detaily, nuance, které dělají obraz živější. Možnost vytvoření potřebné průhlednosti, clony se objevila poté, co se v programu Photoshop objevily vrstvy, kdy je možné skládat jednotlivé prvky přes sebe. A s vydáním Adobe Photoshop 7 se ty možnosti staly prakticky neohrazenými! Objevila se možnost

vytvořit stovky vrstev, které bylo možno měnit podle libosti a hrát si s nimi do té doby, než byl dosažen požadovaný výsledek. To vše v konečném součtu šetřilo čas a ještě jednou čas! A ještě... každou změnu v obraze bylo možné zapsat do zvláštního souboru a pokud z těch či oněch příčin změny nenaplnily očekávání, vždy bylo možné vrátit se zpět a pustit se jinou cestou, a nic se při tom neztratilo, jen čas, ztracený na nepovedenou variantu!

Tak u nás se Světlanou začala tvůrčí «horečka» – ona kreslila úžasné návrhy pro nové šaty a měnila návrhy ve skutečnost, a já jsem maloval své obrazy a tiskl je na speciální tiskárně a na speciální papír. Barvy tiskárny byly zvláštní – byly málo světlé a vytvářely neopakovatelný dojem. Ale stále, i tištěný obraz nelze zavěsit na zeď. Tak jsem si objednal speciální plastové "obaly", držáky, do který se vkládají vytištěné fotografie a pak je dal do rámu, které zvýrazňovaly proporce a barvy...

Jistě, v našich tvůrčích procesech byly některé odlišnosti nejen co se týká výsledku, ale i v nákladech. Kromě toho, že Světlana vytvářela návrhy svých šatů, musela najít potřebné materiály, koupit je, najmout lidi, aby z nich podle jejích návrhů šili. Na to vše bylo třeba nejen mnoho času, ale i mnoho peněz! A protože Světlana vytvářela návrhy šatů pro vysokou módu, na vše bylo třeba velmi mnoho peněz. Situace byla lehčí a zároveň horší ještě tím, že jsem pro Světlanu všechno financoval já sám. Lehčí to bylo v tom, že pokud by její práci financoval někdo jiný, všechna její tvorba by patřila jemu a takový investor by Světlanu nutil dělat věci tak, jak by mu to z jeho úhlu pohledu připadalo správné. Jedinečnost Světlany na tomto poli spočívala v tom, že se ve své tvorbě nepodobala nikomu a ničemu!

Složitější to bylo v tom, že jsem neměl práci každý den, a platit za vše bylo třeba pravidelně. A ještě jedna věc... neměl jsem jistotu, že zítra, za týden nebo měsíc podepíšu nový kontrakt a na jakou sumu. Kompletní nejistota o budoucnu. A určité výdaje byly každý den a ještě se postupně zvyšovaly. Abych dal určitou představu o výdajích, můžu uvést jeden příklad – cena metru látky mohla být i 25000 dolarů, a na jedny šaty bylo třeba nejméně několik metrů, ale... zato jaké šaty Světlana z takových látek dělala! Královnám by se o nich nesnilo!! Proto jsem si musel půjčovat peníze a potom je vracet s úroky, ale měl jsem sen – aby krásu, kterou Světlana vytvářela, viděli lidé! Vždyť bez krásy je duše mrtvá, bez krásy vše živé v člověku postupně umírá, a krása šatů je prodloužením vnitřní krásy. Ošklivé oblečení defirmuje lidské duše! Oblečení, které vytvářela Světlana, vzbuzovalo v lidech to nejlepší. V jejích šatech se ženy znovu proměňovaly v pohádkové princezny, zatímco oblečení, které nosí současné ženy, je proměňuje v něco obyčejného, neutrálního. Zatímco šaty, vytvořené Světlanou, ženě opět vracely hádanky, tajemství, zvýšily její ženskost a dělali ji jednoduše krásnou...

Rození toho všeho probíhalo mně před očima. Hledání a výběr správných lidí Světlana jako vždy prováděla s maximálním nasazením, celé dny byla na cestách a v noci, při světle stolní lampy, kreslila nové návrhy svých šatů, z nichž každé se staly unikátním dílem. Světlana vytvářela zcela nové, něco, co před ní nikdo nikdy nedělal! Barvy materiálů, spojování odstínů, linie forem – vše bylo jako nikdy předtím! A není třeba být profesionálem, aby to člověk uviděl. A profesionálové, když viděli

Světlaniny výtvořily, se dostávali do úplného zmatení, spojeného se špatně skrývaným obdivem a závistí, ale o tom později...

V létě a na podzim 1994 Světлана teprve začala vytvářet své první šaty jako návrhářka, a já jsem měl plné ruce práce se svou běžnou prací – telefony, přijímání lidí, periodická setkání s různými lidmi a vedení pravidelných seminářů s posluchači mých přednášek z let 1992 a 1993. Od srpna 1993 jsem začal vést své semináře bez tlumočnicka a ukázalo se, že moje angličtina byla dostatečná na to, aby správně vysvětlil i koncepty velmi složité na pochopení. Někdy jsem se kvůli nějakému slovu obracel na George, ale docházelo k tomu méně a méně. Vznikla u mě velmi zvláštní situace ohledně angličtiny. Mohl jsem bez problémů vysvětlit velmi složité koncepty, čehož byli schopni jen velmi vzdělaní Američané, ale zároveň jsem měl problém s vyjádřením obyčejných, každodenních věcí, dá se říct, běžných domácích, protože jsem v tomto směru neměl téměř žádnou praxi. Takový paradox u mě vznikl! Seminář jsem zaměřoval na otázky, které pokládali samotní posluchači. Sbírat otázky posluchačů se nabídl Ruth Scott, která sebrané otázky natiskla pro všechny, i pro mě. Seminář takto začínal seznámením všech s otázkami, načež jsem přistoupil k výběru otázky, kterou se bude začínat, a... seminář započal.

Otázky, které jsem dostával od posluchačů, dávaly možnost poznat úroveň jejich pochopení. A také „kameny“, o které neustále zakopávaly nebo „ploty“, se kterými se potýkali. A co bylo nejzajímavější: bylo pro mě zajímavé pozorovat, jak chápání posluchačů „chodí v kruhu“ v přímém smyslu slova, pokud připustíme, že chápání má „nohy“. Posluchači se ve svých otázkách nejdříve vraceli k jednomu a těmže otázkám, a pokaždé v nich mé vysvětlení z nového úhlu vyvolalo údiv i „jistotu“ v tom, že tentokrát už pochopili vše! Ale to „vše“ trvalo relativně krátce, a znovu všichni společně prosili vysvětlit ten stejný koncept nebo jev, a opět všichni všechno „pochopili“...

Mnohokrát opakovaná „důvěra v zítřejší den“ se dá vysvětlit velmi lehce. Mí posluchači informaci pokaždé propouštěli přes své vlastní filtry „pochopení“ namísto toho, aby vysvětlení přijali a akceptovali ve své úplnosti. Pozorování toho, jak lidé přijímají a filtrují informace, mi dalo možnost pochopit jednu prostou věc, kterou naneštěstí neviděli naši předkové. Člověk **může bez zkreslení přijmout pouze to, na co už je připraven!!** A nezáleží na tom, jak moc si člověk přeje pochopit, nebo na tom, kolik úsilí na to vynaloží! Člověk musí projít cestu, aby dosáhl konkrétní úrovně pochopení a osvojení si možností. Člověku je možné jen pomoci jít správnou cestou, ale jít za něj tu cestu je nemožné! Je to rovno tomu, jako dát divochovi do ruky počítač. Myslím že není třeba rozebírat, co by se v takovém případě s počítačem stalo!..

Když člověk získá nové možnosti, **musí k nim být připraven na úrovni svého vědomí a chápání míry odpovědnosti!** Odpovědnost před svým svědomím i před všemi ostatními. A pokud dát člověku supermožnosti nepředstavuje velkou práci, pak... dát mu také chápání odpovědnosti za ty možnosti a jejich využití **není nijak možné!** Jistě, v dalekém roce 1994 jsem teprve začal s pozorováním svých posluchačů, ale následující roky jen potvrdily mé vývody, ale... vše má svůj čas....

V květnu 1994 se naši pozemští přátelé, z nichž mnozí nebyli zdaleka pozemští, rozhodli více nás nezatěžovat novými pozemskými úkoly, protože na nás „vypustily své psy“ prakticky všechny tajné služby světa. Pravda, bylo už pozdě, už nás na pokoji nikdy nenechali. Ale také my jsme nezůstali stranou, pracovali jsme podle vlastního rozvrhu. S vědomím, že v našem bytě vše odposlouchávají, jsme se podle možností snažili pracovat mimo byt. Jistě, mohl jsem záznam ovlivňovat, přesněji řečeno, mazat už zaznamenané, ale neměl jsem jistotu, že smažu záznam **ze všech záznamových zařízení!** Podstata je v tom, že záznam je možné smazat **tehdy a jen tehdy, když je vám známý princip činnosti záznamového zařízení!**

Nikdy se nic nestane samo od sebe! A já jsem vždy připouštěl možnost, že nepřátelé mohou využít záznamová zařízení, jejichž princip práce jsem neznal. A pro to, aby bylo možné objevit nové zařízení, bylo nutné objevit nějakou jeho stopu, podle které bylo možné objevit samotné zařízení a studovat princip jeho práce, aby ho pak bylo možné neutralizovat. Ale během práce jste soustředěni na to, co je třeba udělat, a ne na hledání záznamových zařízení. Vždy jsem se podobná zařízení snažil objevit, ale... nelze mít stoprocentní jistotu v tom, že jsem objevil a neutralizoval vše. Někdy parazité podsunuli to, co jsem už znal, v očekávání, že až to objevím, nebudu hledat dále. Ale... na takové „pastičky“ jsem se nenachytil, ale to neznamená, že jsem vždy ono druhé našel. Aby bylo možné něco najít, je nutné znát nebo se alespoň dohadovat, co hledáte! Nic se samo od sebe nenajde, pokud na to tedy nenarazíte náhodou. A to „náhodné zakopnutí o něco“ se obvykle stávalo po další kvalitativní transformaci struktur a vytvoření nových struktur a možností, které předtím neexistovaly.

A znovu, k velkému překvapení různých druhů „zdejších“ parazitů jsem byl připraven na mnohé díky „tanním“ parazitům. Už během svých prvních cest za předěly našeho světa jsem se setkal tváří v tvář se zrádností a podlostí parazitů. O tom jsem psal podrobně na začátku své knihy, ale část informací jsem dosud skrýval za tečkami. Řetěz událostí mého života nelze změnit, bez ohledu na to, co si o tom myslí ostatní! Někdo si při tom poklepe na čelo, někdo to vše přijme za odhalení šůry! Pro někoho se události mého života stanou výchozím bodem skutečného probuzení, u někoho to vše vyvolá nenávist a bouři zlosti. Události mého života se odehrávaly právě v tom pořadí, v jakém je popisuji v této knize, avšak možnost lidí ty události správně přijmout nepodléhá tomu stejnému pořadí, v jakém k nim docházelo.

Proto, abych u čtenáře nevytvořil nesprávný dojem, rozhodl jsem se popsat události mého života v tom pořadí, v jakém se odehrály, a ty pro mnohé „nadkritické“ informace, které by mohly chtě-nechtě mnoho lidí odradit od čtení, jsem čas od času schovával za tečky. Čtouce mou knihu dále a se stěžováním nad tím, co se skrývá za těmi „protivnými“ tečkami, většina čtenářů bude pravděpodobně číst dále a doufám, že pro sebe najdou odpovědi na mnohé otázky a tím se posunou dopředu na cestě poznání, a budou moci vidět další obzory, skryté jim dříve. A doufám, že přijde okamžik, kdy se i informace, skryté za tečkami, stanou pro většinu normální. Jediné, co mohu říct se stoprocentní jistotou je to, že mě skutečně nikdy nelákala a nezajímala myšlenka o významu či velikosti jak toho, co dělám, tak mě samého.

Vždy mě hnalo vpřed přání pochopit, poprat se s tím, s čím jsem se setkal, najít řešení zdánlivě neřešitelného úkolu, a radost mi přinášelo právě to – vítězství nad sebou samým, vědomí toho, že se mi opět podařilo vyprostit se z prokrustova lože představ a realizovat své nové pochopení ve skutečných akcích. A je naprosto nedůležité, že většina se nikdy nedozví, co se muselo stát a proč se to nestalo! Já konám ne v honbě za slávou nebo postavením, ale proto, že si to žádá mé svědomí a odpovědnost za nedělání tehdy, kdy je třeba dělat.

Nikdy jsem nechápal takzvanou filozofii Indů, podle které se nelze vměšovat v cokoliv ze dvou příčin:

1. Nedosáhli jste úrovně, dávající právo do čehokoliv se vměšovat!
2. Je to osud člověka, jeho karma, a on (ona) si tím musí projít!

Takové „pravidla“ jednoduše kompletně blokují jakýkoliv vývoj obecně! Protože rozvoj se uskutečňuje skrz konání, které kvalitativně mění konajícího. Jistě, s ohledem na to, o jakou akci se jedná, kvalitativní změny mohou být se znaménkem plus i mínus. Ale, tak či onak, bez konání obecně nemůže existovat jakýkoliv rozvoj! A ty dvě „pravidla“ „velké filozofie“ Indie vylučují samotnou myšlenku aktivního rozvoje v principu. A obraz završuje princip sebeizolace od všeho i všech a sebeopozorování. Učedník se musí soustředit jen na sebe a na nic jiného!

Obecně mě vždy udivovalo to, jak lidé slepě a bez rozmyslu přijímají jakoukoliv myšlenku o své „vyvolenosti“ a ani se při tom nezamyslí nad kompletní absurditou takového předpokladu! A nejzajímavější je to, že se takový člověk ani nezamyslí nad tím, co tak výjimečného on nebo ona udělal, aby se stal „vyvoleným“! Obvykle čím méně takový člověk udělal, čím větší chorobnou sebeláskou trpí, tím snadněji, bez jakýchkoliv otázek, on nebo on přijme svou „vyvolenost“.

Obvykle je takový syndrom způsobem komplexem méněcennosti a v tom případě padá „vyvolenost“ na úrodnou půdu. Namísto toho, dělat vše na maximum a dávat ze sebe vše a pak docela pravděpodobně něčeho v životě dosáhnout, takoví lidé dávají přednost apriori přijmout jako fakt, že jsou vyvolení, a nic pro to není třeba dělat! Zajímavé je na tom všem to, že pokud člověk skutečně udělá něco významného, pak se nikdy nebude považovat za „vyvoleného“. Nemá to naprosto zapotřebí, protože libovolný člověk, který dosáhne něčeho významného, by toho nikdy nedosáhl, pokud by se považoval za „vyvoleného“.

Ještě jednou chci zopakovat, že si nemyslím a nepovažuji se za vyvoleného, a je mi směšné, když se mi lidé pokoušejí něco podobného připsat. Jednoduše žiji svůj život, postupuji tak, jak mi káže mé svědomí a můj smysl pro spravedlnost. Někomu se to líbí, někdo mě za to nenávidí, někdo se bojí, s ohledem na to, že nejsem pod jejich kontrolou. Nehledám jakékoliv potvrzení svého osudu. Protože ho už znám – žít a konat podle svědomí a v souladu se spravedlností, nezávisle na tom, je-li to pro mě výhodné nebo ne, děkují-li mi za to nebo ne. A když jsem se někdy ve svém životě setkal s některými zajímavými fakty, tak či onak spojenými s mým životem, bylo to pro mě jednoduše zajímavé a zvláštní, ale to je vše. Nijaký pocit vyvolenosti u mě nikdy nevznikal a nikdy nevznikne. Vždy mě hnalo vpřed jen jedno úsilí –

pochopit, jak a proč se děje ten či onen přírodní jev, úsilí rozlousknout tu či onu hádanku. A stalo se, že jsem měl od přírody nutné předpoklady, které jsem si nejen uvědomil, ale mohl i rozvinout a mnohé vytvořit. Právě díky tomu a tomu, že jsem neseděl v „kleci“ představ, které nám všem bez důkazů vnutili ve škole, na univerzitě a jednoduše i v samotném sociálním prostředí. Pokud jsem nezískal vysvětlení, nikdy jsem nepředpokládal, že pokud mě v daný moment není dáno něčemu porozumět, znamená to, že to kromě Boha nikdo neví, což jsem slyšel od mnoha věhlasných vědců.

Začínal jsem hledat možnost nalézt pochopení, podívat se na ten či onen jev z té strany, ze které se na něj dosud nikdo nepodíval. Někdy jsem pro získání pochopení musel na jev pohlédnout ne z jedné nové strany, ale z několika, a co je nejzajímavější, prakticky vždy se mi podařilo najít řešení, dosáhnout pochopení. Jen jsem kvůli tomu musel radikálně změnit nejen svůj pohled na tu či onu „věc v sobě“, ale změnit i sebe samého. A právě to mi dovolilo pohybovat se vpřed...

A zda se události mého života shodovaly nebo neshodovaly s proroctvími těch či oněch národů pro mě nebylo vůbec zajímavé, přesněji, nic podobného jsem nevěděl a nečetl, abych potom „odpovídal“ těm proroctvím. Poprvé jsem se s takovým jevem setkal v roce 1992, kdy byla na mém semináři přítomna jedna žena, indiánka. Po našem setkání řekla to, co ode mě slyšela, svému učiteli, který byl z jejího kmene. Když o tom uslyšel, okamžitě se rozčilil a zvolal, že ve starých proroctvích indiánů se nehovoří o mně, ale o něm! Nemám nic proti tomu, zvláště když jsem nikdy o tomto proroctví neslyšel, ani o žádném jiném. Jen jsem uvedl chronologii svého života a nic víc, a odráží-li se to v nějakém proroctví nebo ne, je mi jedno, protože žiji a jedním ne podle nějakého proroctví, ale podle svědomí a smyslu pro spravedlnost, jaký mám. Pokud je můj život odražen v nějakém proroctví, je to jednoduše zajímavé, ale nic více, přinejmenším pro mě.

I když by to či ono proroctví bylo opravdu o mě – znamená to, že jsem vyvolený!? Jistěže **ne!!!** Znamená to jen, že někdo uviděl v budoucnosti mé jednání a zaznamenal ho v nějaké formě, a ne mou vyvolenost. Navíc, během svého života jsem už tolikrát změnil svou sudbu, přesněji – život, zvláště od určité doby, že se to nemohlo odrazit v žádných proroctvích. A to není nějaký předpoklad, ale je to podloženo faktem, že mnohé předpovědi, které byly přesné na 99.9%, se jen v těch částech, kde jsem se vměšoval já, vůbec o těchto proroctvích neznaje, nevyplnily na 100%. A ještě jednou zopakuji, jen v těch částech proroctví, které pokrývaly události, do kterých jsem zasahoval, aniž bych při tom o těch proroctvích věděl.

A pokud je to tak, znamená to, že proroctví odrážejí jen jednu variantu budoucnosti, nemají možnost vzít v úvahu možnost, že někdo najde způsob budoucnost změnit! A to může znamenat jen jedno, že dříve neexistovala možnost změny budoucnosti skrz změnu přítomnosti. A je dost možné, že se mi prostě poštěstilo najít klíč k těmto jevům. Zajímavé je, že v proroctvím o tomto nic není... Ale i když by to vše tak bylo, neznamená to mou vyvolenost, ale jen to, že se mi poštěstilo, díky mnohým okolnostem, osvobodit se z pevné klece představ, která ve svém sevření drží velmi silně ostatní...

S podobným jevem jsem se poprvé setkal ne v proroctvích pozemských proroků a věstců, ale ještě v roce 1987, kdy jsem se poprvé setkal s představitelem jiné civilizace. O tom už jsem psal dříve, ale informace zůstala skryta za tečkami. A ne proto, že bych se někoho nebo něčeho bál. Jednoduše postupně popisuji události mého života a to, co může být nesprávně interpretováno, zvláště nepřáteli, skrývám za tečky. Ne také proto, že bych považoval své čtenáře za nedůstojné nebo nezpůsobilé pochopit. Ale proto, že většina čtenářů ještě není k takové informaci, skryté za tečkami, připravena, a nejspíše by u nich vyvolala nepochopení. A mým cílem je pravý opak – pomoci lidem to pochopení získat. A to je možné **jen postupným rozšiřováním pochopení** světa a zákonů přírody.

Můj úkol spočívá právě v tom – pomoci lidem rozšířit své obzory a pochopení zákonů přírody a místa člověka v něm, ne popis toho, jaký jsem "dobrý, úžasný a vynikající". To nemám v nejmenším zapotřebí. A důkaz správnosti tohoto je, že i ta fakta, která prezentuji a které je možno si „osahat“ v přímém smyslu slova jsou mnohými přijímána s nepřátelstvím. A přitom jsem vše potvrzoval fakty a údaji získanými ne mnou, ale oficiálně ohlášenými. Mnoho lidí se jednoduše stále nachází ve stavu spánku nebo obecně, nechťjí z něj procitnout. Nemluvě o nepřátelích, kteří se úmyslně snaží nevidět nevyvratitelné údaje, získané na vysoce přesných přístrojích oficiální vědou. Přičemž je to vše naměřeno vědci, kteří o mně a mé práci a jejich výsledcích nikdy neslyšeli, ale jejich údaje kompletně potvrzují má slova a závěry.

Většina mých oponentů, řeknu to takto, nemá příliš velké vzdělání, nemluvě o vyšším vzdělání, a jejich „odhalení šarlatána Levašova“ kromě emocí a špatně složených lží neobsahují nic, a mé odpovědi, ve kterých uvádím nevyvratitelná fakta, jimi „z nějakých důvodů“ nejsou zaznamenány, což hovoří o tom, že si prostě vydělávají za peníze těch, kdo platí takovou, řekněme, „práci“! Nejzajímavější je na tom všem to, že ostatní „bojovníci za pravdu“ používají ve svých „pracech“ odkazy na podobně „hodnověrné zdroje“, jako jsou stránky „Slovensk“ a jim podobné. Hodnověrnost informací uváděných podobnými „odhaliteli“ je možné posoudit i podle jednoho faktu – po vraždě Světlany bylo na ty stránky umístěno „interview se Světlanou“, ve kterém někdo pod jménem Světlany informoval o tom, že je naživu a že zprávy o její smrti jsou „poněkud přehnané...“! Přičemž k tomu interview umístili fotografii, kterou vzali z mých stránek! Takovou nízkost si někteří dovolí vymyšlením interview člověka, který byl podle zavražděn za všechno dobré, co jsme udělali, což zahrnuje i záchraně před smrtí, nejspíše, i tyto „hledáče pravdy“, konkrétně v létě roku 2010.

Právě z tohoto důvodu jsou v některých místech mého životopisu tečky, a přijde doba, velmi v to doufám, kdy se místo teček objeví slova. Tečky jsou v zásadě tam, kde není možnost prezentovat důkazy, které si je možné „osahat“. Ale co říci, i když představíte nevyvratitelné důkazy, snaží se je „jednoduše“ ignorovat, nemaje nic, co by proti nim postavili, kromě emocí a nadávek, postavených na hrubých lžích. Nu, každému co jeho jest.

Mimochodem, vše výše napsané se v plné míře vztahuje nejen k proroctvím, na které se, pokud se to „biječům“ hodí, sami odkazují, ale i k čistě vědeckým závěrům a

důkazům, které byly oficiálně ohlášeny představiteli oficiální vědy. O tom, že ozónová díra zmizela počátkem roku 1990, informovali oficiálními kanály ve všech zemích světa, přičemž se hovořilo o tom, že se v atmosféře neznámo odkud objevilo obrovské množství ozónu, který se objevuje jen během bouřek, které nebyly. A i kdyby byly, pak by jejich množství muselo být takové, jako množství bouřek **během jedné miliardy let!**

Nic takového se nestalo, ale počátkem roku 1990 se ozónová vrstva obnovila. Že k tomu dojde, jsem veřejně informoval v roce 1989 před poměrně velkou skupinou novinářů a účastníků konference. Podobně, jako jsem informoval o vyčištění podzemních a jiných vod Archangelské oblasti počátkem října 1991 před velkou skupinou lidí a před kamerami zpravodajství, kdy byla ekologická situace Archangelsku superkritická! A když jsem se už mnohem později vrátil do Ruska, začal další útok anonyma, skrývajícího se pod vymyšleným jménem „žurnalisty“, který ve skutečnosti neexistuje, založen jen na emocích nenávisti ke všemu, co je se mnou spojeno. Odpověděl jsem články, v kterých jsem uvedl desítky faktů, publikovaných v celé řadě novin města Archangelsk i této oblasti o katastrofické ekologické situaci. Nehledě na nevyvratitelná fakta, provokatéři různých druhů pokračují v odkazování na ty články, ve kterých **není jediný fakt**, a „náhodou“ úplně přehlížejí mé články-odpovědi. To se týká i mých mnohem pozdějších zásahů při neutralizaci uragánů a změně trajektorie „Planety X“ o 90 stupňů, která tak navždy opustila sluneční soustavu, což bylo zaregistrováno astronomy a astrofyziky mnohých zemí, a o čemž bylo mnoho publikací. A opět, oficiálně jsem informoval o tom, co budu dělat, a je to nahráno na videokameru.

Je pochopitelné, že mnohé z toho, co dělám, se nevtěsná do prokrustova lože představ velmi mnoha lidí, ale... velmi mnoho lidí nemá nejmenší představu o tom, jak pracuje, například, počítač, videokamera, telefon a mnoho, mnoho dalšího. Obzvláště o tom, co se děje mikroúrovni nebo makroúrovni. Ale, tím neméně, to vše nezavrhuje, protože to vše doprovází lidi od samého dětství a také proto, že lidem vnutili myšlenky o jejich nevýznamnosti, že člověk je ubohé stvoření a prakticky nic sám nemůže! A také to, že tvořit může jen Bůh!!!

Nejzajímavější je na tom to, že **žádné důkazy o tom, že vše stvořil všemohoucí, nikdo nemá, všichni mají jen slepou víru!** A to ještě není vše! To, jak Všemohoucí vytvářel vesmír, a tím pádem i naši planetu, se ve „svatých“ knihách několikrát měnilo, přesněji, měnila se interpretace samotného procesu tvoření. Všechny vyjasnění povahy božského tvoření se objevily až poté, co se nahromadily údaje, které církev nemohla ignorovat ani při největší touze. Ve středověku upalovala inkvizice vědce za tvrzení, že se Země otáčí kolem své osy a kolem Slunce, jako například upálili Giordana Bruna. V současnosti už církev oficiálně přiznává existenci mimozemšťanů a inteligentního života na jiných planetách, a čemž nedávno veřejně informoval oficiální představitel Vatikánu. Což je nevyvratitelným důkazem manipulace vědomím lidských mas i toho, kdo ve skutečnosti stojí za takzvaným „Všemohoucím“!..

Udělejte si závěry sami – komu je výhodné vnučovat lidem, že jsou ubozí a

hříšní od momentu svého narození a na nic nejsou způsobilí, kromě bezpodmínečné poslušnosti vyvoleným „Všemohoucího“, který neexistuje! Komu je výhodné skrývat před lidmi možnost rozvoje na úroveň Tvůrce, jen ne takového, jak ho popisují sociální parazité v textech, jimi samými vymyšlenými.

Lidé! Začněte přemýšlet svou vlastní hlavou, přestaňte naslouchat cizím vysvětlením, k tomu navíc absurdním! Mnohé se stane velmi jasné, pokud se budete správně rozvíjet. A to, co je připisováno Bohům, se stane možným pro člověka! Ano, pro člověka – který dosáhl úrovně tvoření! Je pouze nutné projít všechny potřebné fáze vývoje, a, jak se říká, ně Bogi gorški obžigajut!..

Opět jsem se nechal „trochu“ unést, nyní je čas vrátit se na „hříšnou“ zemi! Pouze země není nijak hříšná, hříšní jsou sociální parazité, kteří se snaží ze všech sil proměnit kvetoucí Midgard-zemi v mrtvou pouštinu...

Pokračování...